

РЕШЕНИЕ

№ 273

гр. София, 11.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 23.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **6920** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуален кодекс /АПК/ във вр. с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Делото е образувано по жалба на Х. Х. К. с ЕГН [ЕГН], от [населено място], против Заповед № 3 – 342/28.06.2011г. на началника на сектор „Оперативно управление, пожарогасене и спасителна дейност” при Столично управление „Пожарна безопасност и защита на населението” към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението” при Министерството на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание "писмено предупреждение" в качеството му на инспектор – инструктор в същия сектор, за срок от три месеца, като се иска съдът да постанови отмяната на заповедта.

В жалбата се оспорват изводите за неизпълнение на задължение на жалбоподателя, касаело се за контрол върху безопасността на движението, което се контролирало от ГД „Охранителна полиция” при МВР. Твърди и допуснати процесуални нарушения – не му е връчена заповед за започване на дисциплинарно производство, заинтересованост на издателя на заповедта от изхода на административното производство, тъй като бил инициатор за започването му и издал обжалваната заповед. Следвало съгласно чл.127е,ал.2, т.1 от ППЗМВР вр. чл. 30,ал.1 от наредба 3.491/17.03.2010г. да се изпрати автомобил и екип при извънредна ситуация или авария, но в конкретният случай не било налице такава ситуация, тъй като сектора не разполагал със съответните възможности, преценил, че следвало да бъде изпратен

автомобил от Столична община с пясък за предотвратяване настъпването на опасни последици от разлятото трансформаторно масло и патрул на 01 Районно управление при СДВР „Охранителна полиция”, които да ограничат достъпа на лица и моторни превозни средства. След получена устна заповед от висшестоящ – началника на „Оперативно управление, пожарогасене и спасителна дейност”, - инж. И., бил изпратен специализиран дежурен автомобил с екип, който през времето на престоя си на мястото на разлива на трансформаторно масло не е осъществил никаква дейност, което съставлявало ненужен разход. При получаване на сигнала за разлива не била налице нито една от хипотезите по чл.127е ЗМВР и чл.30 от Наредба I-3-491/2010г. – пожар, бедствие, авария, катастрофа и др. което било от компетентността и задължение на служители и техника от СУ”ПБЗН”. Твърди се и несъответствие на заповедта с целите на закона. Не могло да става въпрос за нарушение, тъй като бил издал устна заповед и същата била изпълнена – относно участие на служители от Столична община и 01 РУП - СДВР. Наказващият орган преповторил взетите от жалбоподателя решения във връзка с възникналата ситуация.

Ответникът - началник на сектор „Оперативно управление, пожарогасене и спасителна дейност” при Столично управление „Пожарна безопасност и защита на населението” оспорва жалбата, чрез процесуален представител – юрк. К. оспорва жалбата излага доводи в подробна писмена защита, като твърди законосъобразност на заповедта. Исква от съда да постанови отхвърлянето на жалбата. Поддържа се, че наказанието е наложено за това, че не е дооценил фактическата обстановка и не бил изпратил противопожарен автомобил, който да осигури противопожарната безопасност на хора и имуществ, което било задължително предвид императивните разпоредби на чл.127е, ал.2, т.1 ППЗМВР и чл. 30 от Наредба Из-491/17.03.2010г. за реда за осъществяване на пожарогасителната и аварийно спасителната дейност от органите на пожарна безопасност и спасяване на МВР. Настъпилият инцидент бил най-близо до понятието „авария” съгласно § 1 от ДР на Наредбата. Установено било, че жалбоподателят не бил установил размера и мащаба на инцидента, твърди се и неправилност на преценката да се изпратят само служители от Столична община и „Охранителна полиция”. Позовава се на установената по делото практика при подобен вид аварии, въз основа на показанията на разпитания по делото свидетел и на Правилата за действия на ръководителя на оперативните действия при характерни произшествия”, утвърдени със Заповед № Из-2219/28.09.2010г. на главен секретар на МВР – раздел VI, с които жалбоподателят бил запознат, съгласно представения Протокол № 76/25.10.2010г. Не било необходимо издаването на заповед за образуване на дисциплинарно производство, такава ес изисквало само за тежки нарушения на служебната дисциплина в хипотезата на чл.227, ал.1, т.2-7 ЗМВР и поради приложимост на чл.238а от ППЗМВР, в който случай дисциплинарното производство започвало с първото действие за установяване на нарушението.

По делото са събрани доказателствата по административната преписка, изслушани са свидетелските показания на Д. А. Б. и обясненията на административния орган.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, съобрази доводите на страните, след дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със Заповед № 3 – 342/28.06.2011г. на началника на сектор „Оперативно управление, пожарогасене и спасителна дейност” при СУ „ПБЗН” е наложено на жалбоподателя дисциплинарно наказание "писмено предупреждение", в качеството му на инспектор – инструктор в същия сектор, за срок от три месеца, за това, че По същество в мотивите на обжалваната заповед е прието, че на 21.06.2011г. жалбоподателят като заместващ оперативния дежурен за С.-град в 02 ОДГ, след като му е докладвано възникнало произшествие – разлив на трансформаторно масло на улиците „Шипченски проход” и „Н. К.” е подценил създалата се ситуация и не изпраща пожарен автомобил за осигуряването на пожарната и аварийната безопасност, с което нарушил чл. 127е, ал.2, т.1 от ППЗМВР и чл.30, ал.1 от Наредба № Из-491 от 17 март 2010 г. за реда за осъществяване на пожарогасителната дейност и аварийно-спасителната дейност от органите за пожарна безопасност и спасяване на министерството на вътрешните работи, Обн. ДВ. 28/2010г., отменена с § 3 от заключителните разпоредби на Наредба № Из-1941 от 25 юли 2011 г. за реда за осъществяване на пожарогасителната и спасителната дейност от органите за пожарна безопасност и защита на населението на Министерството на вътрешните работи, обн. ДВ бой 62 от 12 август 2011 г., наричана за краткост само Наредбата.

По фактите от ответника се признава (писмената защита), че специализираните автомобили на СУ „ПБЗН” са оборудвани само с вода и пян, но не и с други материали, с които да се събере и транспортира конкретната течност – трансформаторно масло. Признава се също, че действително след получаване на сигнала, жалбоподателят действително се е свързал с органите на „Охранителна полиция” за ограничаване на достъпа до района и с дежурния в Столична община, който да изпрати подходящи материали с цел събиране на течността. Също не се оспорва твърдението на жалбоподателя, че като оперативен дежурен има правомощие да прецени оперативната обстановка и да определи какви мерки да предприеме, с цел предотвратяване и пресичане настъпването на обществено опасни последици, каквито били някои от дейностите по чл. 52 г, ал.2, т.1, т.4 и т. 9 от ЗМВР, вр. чл. 10б, ал.1, ал.2, ал.3 и ал.4 от ППЗМВР.

От чл. 52г ал.2, ЗМВР следва, че за изпълнение на произтичащите задачи от този закон, органите на Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" извършват превантивна дейност (т.1) и пожарогасителна дейност (т.4).

Текстовете на чл. 10б от ППЗМВР, на които се позовава ответника касаят организационната структура на Главна дирекция "Пожарна безопасност и защита на населението" , към която се числи и структурата, в която заема длъжност жалбоподателя, посочена в обжалваната заповед и както следва от кадровата справка на л. 35 от делото.

Правният спор по фактите се свежда до това, дали жалбоподателят не е подценил обстановката и дали е бил длъжен да изпрати противопожарен автомобил който да осигури безопасността на мястото на инцидента и дали според ситуацията е бил длъжен да приложи стриктно посочените като нарушени разпоредби. С оглед на това по делото са изслушани свидетелските показания на Д. Б., който на датата на инцидента е изпълнявал длъжността заместник оперативен дежурен, а жалбоподателят е изпълнявал длъжността оперативен дежурен. Свидетелят е получил сигнала от дежурен от 01 РУП – СДВР по телефона, разпитал е подробно за

ситуацията и обяснил, че следва да се обалят на Столична община, за да изпратят автомобил, който да опесъчи мястото, полицейският орган обяснил, че е осъществена връзка със Столична община, но те му казали да уведоми и органите за пожарна безопасност. От разговора относно ситуацията му било обяснено следното: имало разлив на трансформаторно масло на, изтекло е от трансформатор, който се превозвал на камион, трансформаторът паднал от каросерията, не е бил укрепен и маслото е изтекло.

По нареждане на жалбоподателя свидетелят се обадил на дежурния при Столична община с цел пояснение за необходимостта да бъдат уведомени за инцидента, но е получил отговор „така е преценил другият дежурен”. Свидетелят и жалбоподателят преценили ситуацията в разговор по между им, присъствал е през цялото време на водените от него разговори и са преценили, че не следва да се изпраща автомобил на служба „Пожарна безопасност”, тъй като с техниката, с химикалите и съоръженията, с които разполага, не може да обезопаси мястото, а същото трябвало да бъде обезопасено по посочения начин от Столична община.

Свидетелят твърди, че по време на разговорите се оказало, че в залата за дежурство е бил и „другият началник”, който разпоредил на К. да бъде изпратена „кола”, т.е. специализиран автомобил за пожарогасене. Свидетелят твърди, че от разговорите по телефона до изпращането на кола са изминали 10 минути.

Според свидетеля Б., трансформаторното масло по принцип гори, но при определени условия, имали са случаи, в които е горяло на самия трансформатор късо съединение при много висока температура - възпламенява се според него при температура над 120 градуса. Не може да определи какво е количеството на маслото в конкретния случай, тъй като не се съдържало в информацията от дежурния при №1 РУП – СДВР. Впоследствие научили от екипа, че на мястото на инцидента маслото било разнесено по улицата от преминаващи автомобили и платното било „омастилено”.

Според обясненията на административния орган, издал обжалваната заповед - претенцията е за невзето решение да изпрати екип на място за да осигури пожарната безопасност на района, тъй като се касаело за разливане на горивна течност, според правилата за действие – Правила за действия на ръководителя на оперативните действия при характерни Происшествия (представени по делото на л. 43 от делото, утвърдени със Заповед № Из-2219/28.09.2010г. на главния секретар на МВР). Определя инцидента като „авария” съгласно § 1, т.4 от Наредбата, поради изтичането на трансформаторното масло в голямо количество – според него повече от тон, което не можело да се поеме от канализацията и същото се разтекло по уличното платно. Потвърждава, че малко по трудно може да стане пожар от неугасена цигара например, хвърлена в трансформаторното масло, но маслото било опасно за пътните превозни средства, те ставали неуправляеми на кръстовище поради намаление на сцеплението и могло да стане катастрофа. Маслото могло да попадне в канализацията и сутерените на прилежащите сгради, лично бил присъствал на пожари на трансформаторно масло, характеризирали се с висока температура, отделял се гъст черен дим. В случая трябвало да се вземат мерки да не се допуска пожар, следвало да се извърши превантивна дейност по правилата на оперативната дейност за да се установи обемът на аварията, се изпраща автомобил който ода извърши разузнаване и установи всички опасности, които съпътстват аварията – конкретно къде се е разлило маслото и дали е спряно разливането му, дали са изключени уредите под напрежение,

т.е. колекторите с кабели на самото кръстовище, има ли други открити електро източници, какви превантивни мерки трябвало да се вземат за да несе допусне запалване. Непременно следвало да има екип за да направи оценка. Възможно за запалване възниквала след катастрофа – попадане на маслото върху кабели под напрежение. Процесното кръстовище било такова – с трамваи, светофарни уредби, чийто кабели са разположени в кабелни тунели под улиците. Във връзка с последното свидетелят Б. заяви, че в дежурната част не са разполагали с подземен кадастър за разположението на кабелите.

Още същия ден – 21.06.2011 г., жалбоподателят е представил обяснение (л.34) относно получен сигнал за разлято трансформаторно масло, в което се посочва, че е разпоредил на зам. дежурния да се свърже с дежурния при Столична община да изпратят от техните автомобили с пясък за да се „опесъчи“ кръстовището. Ответникът в същото време чул разговора и издал нареждане, да се изпрати автомобил на пожарната служба, което жалбоподателят изпълнил.

Върху обяснението на жалбоподателя е поставена резолюция „запознал се“, дата 22.06.2011г., името и подпис на ответника, който е издал и обжалваната заповед на 28.06.2011г., връчена на жалбоподателя на 29.06.2011г.

Съгласно протокол № 76/25.10.2010г., жалбоподателят се е запознал с длъжностната си характеристика, представена по делото – л. л. 28 от делото. За длъжността „инструктор VI-III степен в група „Оперативна дежурна група“ на сектор „Оперативно управление на пожарогасителната и спасителните дейности“. Съгласно Заповед № 3-11311 с вх.№ Я4500/04.10.210 г., жалбоподателят е инспектор, категория Г- II степен, назначен е на длъжността инструктор III степен в 02 Оперативна дежурна група към сектор „Оперативно управление на пожаро-гасителна и аварийноспасителна дейност“ при СДВР.

Издателят на заповедта - началника на сектор „Оперативно управление, пожарогасене и спасителна дейност“ към СУПБЗН, е непосредствено висшестойщ ръководител на жалбоподателя. Съгласно т. IV от длъжностната характеристика, длъжността инструктор VI – III степен (заместник дежурен по град/, е пряко подчинен, контролира се и се оценява от началника на сектор „Пожарогасителна и спасителна дейност“

С Решение № Я-5270/13.07.2011г. на началника на Столично управление „Пожарна безопасност и защита на населението“, жалбата по административен ред срещу заповедта е отхвърлена.

От приложеното по делото копие на обжалваната заповед се установява връчването ѝ на 29.06. 2011 г., в жалбата се твърди връчване на решението на началника на СДВР на 19.07.2011г. Жалбата до съда е с дата 02.08.2011 г., с оглед на което е спазен срока за обжалване пред съда по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 97 АПК, според твърденията и доказателствата по делото. Спазването на срока не е оспорено от ответника.

Видно от кадровата справка на л. 35, жалбоподателят е награждава три пъти с обявяване на благодарност и писмена похвала през 1994, 2003, 2004,2007 и 2010 години, наказван е освен процесното само през 1997г. с глоба.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице адресат на оспорения акт, с право и интерес от оспорването му, подадена е и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно чл. 233 ЗМВР. С оглед на това следва да бъде разгледана по същество.

По издаването на заповедта от компетентен орган:

Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, представляваща индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадена от компетентен орган - началник на отдел в структурата на МВР, съобразно правомощията му по чл. 228, т. 4 от ЗМВР, предвид вида на наказанието – „писмено предупреждение” по чл. 226, ал. 1, т. 2 от същия закон. Съгласно чл. 228, т. 4 от ЗМВР, служители на длъжност "началник на сектор", каквато е длъжността на издателя на заповедта, може да издава заповеди за налагане на наказания по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3 от същия закон.

Посоченото правомощие по чл. 228, т. 4 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание е приложимо, тъй като наказанието е наложено от орган, заемащ длъжност началник сектор, която е по-висока длъжност от "инспектор - инструктор III степен, както следва и от обозначената йерархия на административните длъжности по Класификатора на длъжностите в системата на МВР, обн. ДВ бр. 10 /2011г. Тази принципна компетентност на органа да издаде оспорената заповед съдът приема за доказана от фактическа страна предвид безспорното между страните обстоятелство, че издателят на заповедта е заемал длъжността началник на сектор към датата на издаването ѝ.

Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не е налице нарушение по чл.146,т.1 АПК.

Съгласно чл.231, ал.1 ЗМВР, редът за налагане на наказание като процесното за нарушение, което не е квалифицирано по чл.227,ал.1 от същия закон (тежки нарушения на служебната дисциплина), се урежда в правилника за прилагане на закона. Изискванията за съдържание и форма на заповедта за дисциплинирано наказание са предвидено по чл.246,ал.1 ППЗМВР, които изисквания формално са спазени относно издаването на заповедта в писмена форма и предвид съдържанието: посочен е извършителят, правното основание за налагане на наказанието, нарушението, посочени са обстоятелствата, при които се счита, че е извършено нарушението. Това обуславя и извод, че не е допуснатото нарушение на изискванията относно съдържание на оспорената заповед и не е налице основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК.

В обстоятелствената част на заповедта не са изложени съображения за формата на вината, липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер, органът не се е позовал на събрани и обсъдени данни относно цялостното поведение на служителя по време на службата – изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР при налагане на дисциплинарното наказание.

Съдът намира приложимост на въведените изисквания с посочената

разпоредба във всички случаи на налагане на дисциплинарно наказание по ЗМВР, в това число и при наказание «писмено предупреждение», за налагането на което се препраща към ППЗМВР – чл.231,ал.1 ЗМВР, както следва и от трайната съдебна практика – например Решение № 7646/01.06.2011 г. по адм.д. № 16596/2009 Г., Шотд. на ВАС. Същата е основана на правния принцип при налагане на наказание – да бъде установено наличието на вина у извършителя на деянието, представляващо нарушение на установени спрямо него задължения.

Процесното дисциплинарно наказание – «писмено предупреждение» не се налага при условията на обвързана компетентност от дисциплинарно наказващия орган. Този вид наказание не попада в хипотезите по чл.227,ал.1 ЗМВР, при които видът на следващото се дисциплинарно наказание - «уволнение», е определен от законодателя. Поради това излагането на мотиви защо е наложено конкретното наказание като вид и размер е задължителен елемент от мотивите към заповедта.

Неспазването на задължителните изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР е съществено нарушение на административнопроизводствените правила и самостоятелно основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК.

От резолюция върху обяснение на жалбоподателя от 22.06.2011г. следва, че ответникът е приел писмените му обяснения – спазено е изискването на чл.229,ал.1 ЗМВР и чл.225, ал.1 ЗМВР за налагане на наказанието в 2-месечен срок от узнаването за извършването на нарушението, за който момент единственото доказателство е датата резолюцията на дисциплинарно-наказващия орган.

По делото се доказва, че жалбоподателят е запознат с Правилата и за действия на ръководителя на оперативните действия, но в обжалваната заповед не е извършено позоваване на текст от същите, който да е нарушен. С оглед на това законосъобразността на заповедта не може да се преценява от гледна точка на задължението по чл.102 от Правилата, относно задължението по т. 1 за разполагане на техника на безопасно разстояние от аварията.

Съгласно чл.170,ал.1 АПК на доказване подлежат посочените фактически обстоятелства в мотивите на заповедта и изпълнението на законовите изисквания за издаването ѝ. Относно обстоятелството, че ситуацията е следвало да се квалифицира като «авария» от жалбоподателя по смисъла на параграф 1, т. 4 от Допълнителните разпоредби на Наредбата, в мотивите на заповедта не са изложени мотиви. Посоченото в мотивите «разлив на трансформаторно масло» е недостатъчно за да се определи подценяването на опасността, ситуацията не е квалифицирана като «авария» и не са посочени факти, които съдът да провери и да направи извод, че е подценена. Поради това позоваването на определението за последното понятие в писмената защита като относимо към ситуацията, съдът не следва да цени като част от мотивите на заповедта и съответно да преценява дали жалбоподателят е следвало да вземе решения в ситуация на «авария», която е подценил, с което не е изпълнил конкретни свои задължения.

Дори и да се приеме, че разливът на трансформаторно масло сам по себе си е достатъчно основание съгласно чл.102, т.1 от Правилата да възникне задължения за жалбоподателя да изпрати автомобил, без да преценява каквито и да са други елементи от ситуацията, то същото правило не се съдържа и не произтича от текста на посочените като нарушени разпоредби. Така съгласно чл. 127е, ал.2 ,т.1 ППЗМВР, спасителната дейност обхваща незабавно изпращане на сили и средства при пожари, бедствия и извънредни ситуации. Член 30, ал.1 от Наредбата гласи: „При получаване на съобщение за пожар, бедствие, авария или катастрофа на мястото на произшествието незабавно се изпраща дежурната смяна или екип от ЗПБС, в чийто район на действие е възникнало произшествието.”

Съгласно § 1, т.1 от Допълнителните разпоредби на Наредбата, по смисъла на същата „произшествие” е пожар, бедствие, авария, катастрофа и други събития, настъпили вследствие на умишлени, случайни и неволни субективни или природни и техногенни фактори. Съгласно § 1, т.4 от Допълнителните разпоредби на Наредбата, по смисъла на същата „**авария**” е **инцидент от голям мащаб**, включващ пътища, магистрали и въздушен трафик, пожари, разрушаване на хидротехнически съоръжения, инциденти, причинени от дейности в морето, ядрени инциденти и други екологични и промишлени аварии, причинени от дейности или действия на човека.

Следователно, след като в мотивите на заповедта не са изложени факти и не се твърди, че ситуацията е представлявала „авария” по смисъла на наредбата, то съдът не може да допише мотивите и да преценява доказателства относно това дали ситуацията следва да се квалифицира като такава, съобразно твърденията на ответника след издаването на заповедта.

За състава на нарушението по чл. 127е,ал.2, т.1 ППЗМВР и е от съществено значение конкретната ситуация и това дали същата може да се определи като **пожари, бедствия и извънредни ситуации, посочени в разпоредбата, т.е. следвало е да се посочи точно в коя хипотеза определя ситуацията.**

Съгласно текста на Наредбата, вместо извънредни ситуации е допълнено „авария или катастрофа”. Самият издател на заповедта определя ситуацията като авария в обясненията си пред съда, която обаче представлява **инцидент от голям мащаб**, но без да са изложени конкретни факти в заповедта, съдът не може да направи извод за мащаба на инцидента и съответно за възникнало задължение за действие по чл. 30, ал.1 от Наредбата.

Освен изложеното за непълнотата на мотивите, са липсвали каквито и да са фактически данни относно мащаба на инцидента, съгласно показанията на разпитания свидетел, при което жалбоподателят е следвало да действа при условия, без да може да прецени мащаба на инцидента, съответно налице ли са основания да разпорежи действие от органи за пожарна безопасност. Поради непълнота на мотивите от фактическа страна, съдът не е в състояние да прецени дали жалбоподателят действително е следвало да изпълни задължението си по посочените като нарушени разпоредби, респективно е

имал задължението да действа по точно определен начин. Посоченото, че жалбоподателят „е подценил конкретната ситуация и не е изпраща пожарен автомобил за осигуряване на пожарната и аварийната безопасност” е правен извод, който съдът не приема за обоснован от описанието на ситуацията само „разлив на трансформаторно масло”.

Изложеното води до извод, за неустановеност от фактическа страна, че жалбоподателят е допуснал нарушение на служебни задължения, то заповедта е и материално незаконосъобразна – основание по чл.146,т.4 АПК за отмяната ѝ.

По горните съображения, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в изискващата се писмена форма, но при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответства на материалния закон. Жалбата е основателна и заповедта следва да бъде отменена.

Водим от горното, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 3 – 342/28.06.2011г. на началника на сектор „Оперативно управление, пожарогасене и спасителна дейност” при Столично управление „Пожарна безопасност и защита на населението” към Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението” при Министерството на вътрешните работи, по жалба на Х. Х. К. с ЕГН [ЕГН], от [населено място].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд - с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от получаване на препис от решението.

Административен съдия: